

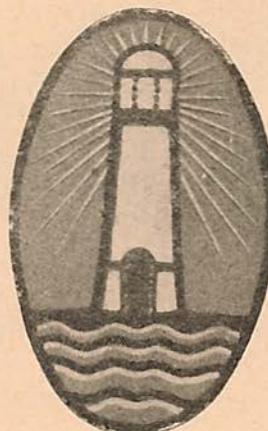
Тогава, моите очи
тамъ, дълго, дълго тъ се
вглеждатъ;
где свѣтката грѣйнали зве-
ди...
И тамъ Те, Боже, азъ съгле-
ждамъ!..

Азъ сѣщамъ звезднитѣ лжчи,
какъ нѣжно ми душата га-
лятъ;
и въ насызени ми очи,
отново вѣра въ Тебе палятъ...

Смили се, Господи, надъ менъ,
и бди надъ своето дете си-
ротно!

Пази ме винаги въ беди —
не ме оставяй Ти — самотно.

Г. А. Угаровъ

Дългътъ

Самотенъ островъ... Вечеръ... Изведнажъ тѣмни облаци заприиждаха като ята черни птици отъ всички страни на небето и забулиха неговия тихъ звезденъ ликъ. Морето настрѣхна. По неговата снага пропълзѣха трѣпки и набѣр-

чиха вѣковното му чело. Едри вѣлни запрепускаха и почнаха да се разбиватъ о плесенясалитѣ стени на фара. Бѣзброй морски птици долетѣха и накацаха по покрива на фара, подъ стрехитѣ и навсѣкжде, кѫдето можеше да стѫпи пти-